

Het meisje dat geld verkocht

Dan J. Marlowe

Kitty Monohan stapte uit haar kleine autootje op de parkeerplaats voor bezoekers bij de federale gevangenis. Ze was twintig, een knap meisje met hoog opgestoken kastanjebruin haar. Ze was vlot gekleed in een trui en een bermuda.

‘Goedemiddag, juffrouw Monohan,’ zei de bewaker toen Kitty de ontvangsthal binnenliep en op de toegangsbalie afstapte. De man glimlachte toen hij de kaart van Kitty’s vader, Charley Monohan, uit de bak tevoorschijn haalde.

‘Ik wil graag 50 dollar voor hem storten,’ zei Kitty.

Ze legde het geld op de balie. Ze pakte haar kwitantie, tekende het gevangenis-register en voegde zich bij de rij bezoekers die stond te wachten tot de op afstand bediende schuifdeur openging die toegang gaf tot een ruimte waar een metaaldetector stond. Wat verder, was nog een elektronisch bediende sluis en daarna de bezoekruimte.

Charley Monohan was nog niet gearriveerd. Kitty koos een stoel voor een klein tafeltje, zover mogelijk van de plaats waar de cipier zat. Charley hechtte veel waarde aan zijn privacy, vooral om te verhinderen dat de cipers iets hoorden over de ontsnappingsplannen die Charley

en zijn even onbekwame makers maakten en die steevast werden verijdelde. Ze waren bij wijze van spreken nog te dom om uit hun eigen kelder te ontsnappen, als ze daar opgesloten zaten.

‘Hallo, meisje,’ zei een rauwe stem achter Kitty.

‘Hoi, Charley,’ zei ze, terwijl ze opstond en zich omdraaide. Ze noemde haar vader altijd Charley, hij was zo zelden in de buurt, dat ze Pappie of Pa of Paps niet vond passen.

Charley sloot zijn dochter kort in zijn armen en gaf haar vluchtig een kus. Hij was een tengerere man die niet boven Kitty’s één meter zeventig uitkwam en niet meer woog dan zij. Zoals gewoonlijk zag hij rood in zijn gezicht door de rusteloosheid van het gevangenisbestaan. Schaars wit haar sierde zijn kale schedel. Hij ging tegenover Kitty aan het tafeltje zitten.

‘Hoe staat het leven?’ Hij sprak op de monotone gevangenis manier, onhoorbaar op twee meter afstand.

‘Goed,’ zei Kitty.

‘Heb je nog dezelfde baan?’ Kitty probeerde zich te herinneren wat ze hem verteld had over de laatste baan. Was dat niet bij een aannemer van loodgieterswerken, op kantoor?

‘In de postkamer bij een uitgeverij?’ souffleerde Charley.

‘Nee, ik heb iets anders.’ Ze vertelde hem over haar zogenaamde kantoorbaantje bij de aannemer. Misschien kon ze zich dat bij haar volgende bezoek herinneren.

‘Hoe gaat het met jou?’ ging ze verder met het gewone ritueel.

‘Drie jongens klimmen de volgende maand over de muur, meisje,’ zei hij.

Kitty knikte ongeïnteresseerd. Drie of vier of vijf jongens zouden altijd de volgende maand over de muur klimmen. Ze gingen nooit. En ze zouden nooit gaan ook. Ze zaten in een maximaal beveiligde gevangenis.

Charley zat daar niet vanwege zijn lange lijst ontsnappingspogingen, maar omdat het Ministerie van Financiën graag wilde weten waar hij zat.

‘Woon je nog in dezelfde flat?’ vervolgde hij. ‘Het zou kunnen dat we je nodig hebben om ...